

kar ji gre. Mi hočemo svetu pokazati, da še na domači slovenski zemlji živimo, da se še nismo izneverili, in da smo sinovi majke Slave. Da pa bodo tudi v II. in I. razredu volitve vnovič razpisane, se bomo še dalje pritožili. Na delo!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesarjevič Rudolf obiskal je staroslavni otok Rhod in zatem se prepeljal v Atene, kder je bil od helenskega kralja sijajno sprejet. Kmalu odpotuje v Črnogoro in zatem nad Reko domov k cesarskemu očetu na Dunaj. — V državnem zboru je tirolski poslanec in nemški Greuter grajal, da so profesorji silno neverni in zlasti mladina na Dunajskem vseučilišču prajzovskega, torej proti-avstrijskega in izdajskega duha navzeta; zlasti čudil se je, zakaj je od 150 profesorjev 64 Judov? Minister Konrad je na to tako čudno odgovarjal, da so mu vsi liberalci ploskali samega veselja, napal je celo Greuterja kot mešnika, kakor tudi našega poslanca B. Raiča, kojemu je očital, da njegova duhovenska obleka se ne strinja z napadi na vladu. No pri Raičevem govoru o našem šolstvu ni kriva čisto nič duhovenska suknja, Raič je govoril, kakor so mu slovenski volilci govoriti naložili. Minister Konrad je tudi pritrdil grofu Wurmbrodu, ki uči, da enakopravnost po XIX. členu osnovnih pravic ni mogoča, ker avstrijski narodi niso vsi jednake vrednosti, eden narod je več, drugi menje vreden. Kar se pa te nemško-liberalne krivovere v davkariji in vojaštvu nečejo držati, ampak Slovence ravno tako obdačijo in pod puško vteknejo, kakor Nemca, zato se moramo res čuditi ministru Konradu. Tako zoper nas Slovane ni bil ne Stremajer, ne Schmerling. Naši poslanci so bili torej po pravici žaljeni. Konrad je menda to čutil in je drugi den vse preklicaval, in trdil, da on in vsi uradniki se zavzemajo za „krščansko podlago evropske omike“. Na to nastane velik krohot po dvorani, naši z liberalnimi poslanci vred so se smejali in vsi ministri tovarši od Konrada odbežali tavun. Govori se, da so dnevi Konradovega ministrovanja šteti. — Hrvatje hočejo 50letnico narodnega prepoda svojega slovesno obhajati, kajti pred 50. leti je začel narod probujati slavni Gaj. Kanonik dr. Rački pozove v to vrho shod jugoslovanskih pisateljev, ali madžaronski Hedervary prepove shod. To zaboli globoko v srce vsakemu Hrovatu, vsakemu Slovanu,

Vnanje države. Nemcev je doma preveč. Zato silijo iz Nemčije tavun. Bismark to podpira in grabi po deželah na celem svetu. Državni zbor mu je tukaj tudi pritrdil in denarjev

dovolil, da podpira več parobrodskih društev. Ena izmej teh dobi svoj sedež vendarle v našem Trstu. — Rusi in Angleži se sicer na Afganistanskih mejah pisano gledajo, pa do krvavih sokobov še ni prišlo. Politiki pri-zadevajo si, reč odložiti. — Turkom se v Albaniji slabo godi; Albanci so si ti turškega jarma, začeli so vstajati, okoli Prizrena pa na Kosovem polji prišlo je do krvavega boja, palo je uže 400 Turkov; tudi Prizren je baje požgan in uničen. Nekaj uže mora biti, ker turški Ibrahim-paša na bojišče žene 17 bataljonov redne vojske. Sultan pa zahteva, naj Avstrija in Serbija meje zaprete, ker vstajniki pričakujejo 300 novih pušk in 1 milijon patron. — Angležkih vojakov, ki se pred Mahdijem pomikajo nazaj, je $\frac{1}{4}$ zbolelo. Tudi je Mahdi poslal pisma v Arabijo, naj se prebivalci vzdig-nejo in turški jarem otresejo. — Francozi so Kitajce zopet natepili in sicer okolo Kelunga, palo je pa tudi mnogo francoskih vojakov. — V osrednji Ameriki je zveza več samostalnih držav; Kostarika, Nikaragua, Honduras, Salvador in Guetemala. Ta je najkrepkejša in jeni predsednik general Borios hoče vse v eno republiko združiti. Ker pa vse države ne privolijo, prišlo je do boja. — Brasilija, cesarstvo v južni Ameriki, ima še robstvo. Sedaj hočejo robstvo tudi tam odpraviti.

Za poduk in kratek čas.

Sv. Metod, apostol Slovanov.

VII. Silno rano vsekaj je Slovanstvu kralj Svetopolk s tem, da je bil slavnega Rastislava izdal Nemcem. On sam, dasi bojevit, nje ni mogel zaceliti. Manjkalo mu je državniškega, višjega razuma. Lovil je vedno po najbližnjih koristih vsakdanje politike, a pozabil na bodočnost naroda svojega. Kot breznačajni vetrujak je danes Nemce napadal, jutri pa jim hlapčeval, letos podpiral slovansko nadškofijo moravsko-panonsko, drugo leto pa zatiroval in vlekel z nemško-latinsko duhovščino, katerej vodja bil je zviti, podli švab Wiching. Ta človek gabi se celo nemškim zgodovinarjem. Huber na primer ga označuje: „der verächtlichste Charakter seiner Zeit“. Omeniti še moramo, da je Svetopolk precej nasladno živel in sv. Metoda, resnoga učnika kreposti, ni mogel nikoli prav trpeti, kakor tudi slovanske sv. meše ne.

Vse omenjene okoliščine so delovale na to, da so nemški škofje dobili poguma ter Metoda zopet v Rimu zatožili papežu, to pa jako hudo. Tožno pismo je poslal v Rim sam Svetopolk po svojem poslaniku, slovenskem duhovniku Janezu Benečanu, spomladi l. 879. V pismu pravi Svetopolk, da je zaradi vere v dvomih, ker imajo